

него у форми и путем обичних закона. Ова реформа је изведена на Преображењској скупштини 1861. када је донет некодификован устав који се састојао из више закона (устројенија) од којих су били најважнији њих три: Устројенија Државног савета од 1861., Закон о народној скупштини од 1861. и Устројенија централне државне управе у Књажевству Србији од 1862. Најважнија промена у организацији врховне власти у Србији коју је спровео Михаило тицала се устројства Државног савета. Законом о Државном Савету од августа 1861. значајно су умањене компетенције Савета какве је имао из времена уставобранитеља и Турског устава. Овај Михаилов Савет више није равноправан и у истом рангу власти као и кнез, него је испод његовог ранга. Саветници су по овој реформи изједначени са чиновницима које кнез поставља јер одговарају кнезу, од њега зависе и немају више оне привилегије које су раније уживали а пре свега сталност. То значи да кнез може да их смењује исто онако као што их и поставља. Са променом у положају Савета дошло је и до промене у организацији државне управе-министарствима. Устројенијем централне државне управе од марта 1862. је прекинута ранија веза између Савета и министара, прекинута потчињеност министара Савета и министри стављени под непосредну власт и одговорност кнеза а министарска власт концентрисана у Министарском савету. Значајна новина у организацији врховне власти под Михајлом се тицала и Народне скупштине. Она је изгубила онај демократски, популарни карактер какав је имала из времена Светоандрејске скупштине и више је приближена кнезу и влади. Законом је предвиђено да се Скупштина састаје сваке треће године и да изјављује народне жеље, да тражи да јој се положу рачуни о државним трошковима као и да даје своје мишљење о питањима која би пред њу постављао кнез. Тако Народна скупштина није вршила законодавну власт (јер су закони доношени у Државном савету) а такође није имала буџетску власт јер није решавала о буџету. То је више било једно саветодавно него решавајуће тело, више је подсећало на некакву средњовековну сталешку скупштину, него на модерно представничко тело. Поред ове обичне Народне скупштине било је предвиђено и сазивање Велике народне скупштине која би решавала питања избора кнеза, наслеђивања кнежевског престола у случају да нема законитог наследника. Ови Михаилови закони показују да је више био преокупиран бирократским реформама, него што је марио за јачање демократијизма у Србији. Он је сматрао да још нису сазрели услови за прави представнички систем са демократским изборима и слободном штампом па је тако државни живот Србије био концентрисан око кнеза и